

Arrest

nr. 53 615 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 18 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 oktober 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE FAUW, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 juni 2006 diende verzoekende partij een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 4 juli 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis).

1.3. Op 22 augustus 2006 nam de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen na dringend beroep een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing diende

verzoekende partij beroep in bij de Raad van State die dit beroep verwierp bij arrest nr. 199 803 van 22 januari 2010.

1.4. Verzoekende partij diende op 24 oktober 2006 een aanvraag in overeenkomstig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 21 mei 2007 zonder voorwerp verklaard.

1.5. Op 8 juli 2010 diende verzoekende partij een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.6. De Estse autoriteiten werden op 20 september 2010 om de overname van verzoekende partij verzocht op grond van artikel 9 (1) van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin II-verordening), na de vaststelling dat verzoekster in het bezit was van een verblijfsdocument van Estland, geldig tot 26 november 2010. Op 25 september 2010 stemden de Estse autoriteiten in met het verzoek tot overname op grond van artikel 9 (1) van de Dublin II-verordening.

1.7. Op 11 oktober 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing wordt aan verzoekende partij betekend op dezelfde dag.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Estland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(1) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 08.07.2010 een tweede maal asiel in België. Een eerste asielaanvraag, ingediend op 27.06.2006, werd op 28.08.2006 afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. De betrokkene verklaart dat ze in november 2006 vanuit België naar Kirgizstan terugkeerde. Op 14.02.2007 huwde de betrokkene in Kirgizstan met een staatsburger van Estland en in augustus 2007 ging ze naar Estland, waar ze naar eigen zeggen een tijdelijk verblijfsrecht verwierf. Op 05.07.2010 vertrok ze naar eigen zeggen vanuit Estland naar België, waar ze op 06.07.2010 aankwam. De betrokkene is in bezit van een geldig reispaspoort van Kirgizstan n° AC312461, afgegeven op 06.05.2007 en geldig tot 06.05.2017 en van een verblijfsdocument van Estland n° B0296360 afgegeven op 22.10.2009 en geldig tot 26.11.2010. Op 20.09.2010 werd aan de bevoegde Estse diensten een vraag voor overname van de betrokkene en haar dochter gericht. Dit verzoek werd op 25.09.2010 op grond van artikel 9(1) van Verordening 343/2003 met instemming beantwoord.

Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze opnieuw asiel vroeg in België. Ze antwoordde dat ze terug naar België kwam omdat het hier rustig is en kinderen goed worden behandeld. Ze voegde toe dat er een einde was gekomen aan haar relatie met haar Estse echtgenoot. Volgens de betrokkene moet haar echtgenoot bij elke verlenging van haar verblijfsvergunning tekenen en hij zou dat hebben geweigerd. De betrokkene zou van de Estse instanties geen bescherming en geen ondersteuning krijgen.

Betreffende deze motieven benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Betreffende haar verklaringen in verband met de problemen met haar echtgenoot en haar bewering dat ze vanwege de Estse instanties geen bescherming verkreeg moet worden opgemerkt dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat deze vermeende problemen staft en toelaat de gegrondheid van haar verklaringen te beoordelen. Bovendien dient de betrokkene zich in geval van bovenvermelde problemen of problemen inzake haar persoonlijke veiligheid te wenden tot de bevoegde Estse diensten. Er is afgaande op haar verklaringen en aangebrachte elementen geen enkele aanleiding om te stellen

dat de bevoegde Estse diensten haar en haar dochter in problematische situaties geen bijstand en bescherming zouden bieden.

We merken op dat Estland op grond van artikel 9(1) van Verordening 343/2003 erkent verantwoordelijk te zijn voor de overname van de betrokkene en voor de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag. Als asielzoeker zal haar volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG opvang worden verstrekt. Estland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de bevoegde Estse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Estse autoriteiten de (minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Estland kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Verder kent Estland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

De betrokkene verklaart geen familie in België of in een andere Lidstaat te hebben.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand maakte de betrokkene geen melding van gezondheidsproblemen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Estland een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van de artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Estse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(1) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Estse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 4, 5 en 13 van de Dublin II-verordening.

Verzoekster betoogt als volgt:

"1.

De bestreden beslissing is manifest in strijd met de artt. 4, 5 en 13 van de Dublin-verordening.

Art. 5.2. van de Dublin-verordening bepaalt uitdrukkelijk: (...)

Verzoekster heeft de eerste maal een asielaanvraag een asielaanvraag ingediend in België op 27 juni 2006, zoals uitdrukkelijk vermeld in de bestreden beslissing.

Op dat tijdstip (van de eerste asielaanvraag) werd overeenkomstig art. 4 en 5 van de Dublin-verordening de procedure opgestart waarbij wordt vastgesteld welke lidstaat overeenkomstig art. 4 verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Overeenkomstig art. 13 werd de Belgische Staat aangewezen als bevoegde lidstaat voor de behandeling van het asielverzoek.

2.

De Belgische Staat handelt in strijd met voormelde artikelen door in de bestreden beslissing geen rekening te houden met de eigen overeenkomstig voormelde artikelen vastgestelde verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek.

Art. 5.2. van de Dublin-Verordening is niet voor enige interpretatie vatbaar waar het duidelijk vooropstelt dat de verantwoordelijkheid dient vastgesteld waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient.

Ten onrechte beoordeelt de Belgische Staat de asielaanvraag van verzoekster op het tijdstip van haar tweede asielaanvraag.

Op die manier handelt de Belgische Staat in strijd met de criteria en mechanismen vastgelegd in de Dublin-verordening, die forumshopping willen tegengaan.

De verantwoordelijkheid wordt bepaald op het tijdstip van de eerste asielaanvraag en blijft uiteraard ook bij deze lidstaat liggen.”

2.2. De artikelen 4, 5 en 13 van de Dublin-II Verordening luiden als volgt:

Artikel 4:

“1. De procedure waarbij wordt vastgesteld welke lidstaat overeenkomstig deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, vangt aan zodra het asielverzoek voor de eerste maal bij een lidstaat wordt ingediend.

2. Een asielverzoek wordt geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de asielzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Bij een niet-schriftelijk verzoek dient de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een procesverbaal zo kort mogelijk te zijn.

3. Voor de toepassing van deze verordening is de situatie van de minderjarige die de asielzoeker vergezelt en onder de in artikel 2, onder i), geformuleerde definitie van gezinslid valt, onlosmakelijk verbonden met de situatie van diens ouder of voogd; deze valt onder de verantwoordelijkheid van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van die ouder of voogd, ook al is de minderjarige zelf geen individuele asielzoeker. Kinderen die na de aankomst van de asielzoeker op het grondgebied van de lidstaat zijn geboren, krijgen dezelfde behandeling, zonder dat een nieuwe procedure behoeft te worden ingeleid.

4. Wanneer een asielverzoek bij de bevoegde autoriteiten van een lidstaat wordt ingediend door een asielzoeker die zich op het grondgebied van een andere lidstaat bevindt, is het de taak van de lidstaat op het grondgebied waarvan de asielzoeker zich bevindt, om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

De lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt, wordt onverwijld van het asielverzoek in kennis gesteld door de lidstaat waarbij het is ingediend, en wordt vervolgens voor de toepassing van deze verordening beschouwd als de lidstaat waarbij het verzoek is ingediend. De asielzoeker wordt schriftelijk in kennis gesteld van deze overdracht en van de datum waarop deze heeft plaatsgevonden.

5. De lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend, is verplicht om, op de in artikel 20 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, over te gaan tot terugname van de asielzoeker die zich in een andere lidstaat ophoudt en daar opnieuw een asielverzoek heeft ingediend na zijn verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot vaststelling van de staat die verantwoordelijk is.

Deze verplichting geldt niet meer indien de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel.”

Artikel 5:

“1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.

2. Welke lidstaat met toepassing van deze criteria verantwoordelijk is, wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient.”

Artikel 13:

“Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen lidstaat kan worden aangewezen die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, is de lidstaat waar het verzoek het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.”

2.3. Het betoog van verzoekster kan niet gevolgd worden, aangezien het geen rekening houdt met het gestelde in artikel 16 van de Dublin II-verordening dat als volgt luidt:

“1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

a) een asielzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 17 tot en met 19 bepaalde voorwaarden over te nemen;

b) het asielverzoek volledig te behandelen;

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

d) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

2. Indien een lidstaat de asielzoeker een verblijfstitel verstrekt, gaan de in lid 1 genoemde verplichtingen over op deze lidstaat.

3. De in lid 1 genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.”

2.4. Conform artikel 16, eerste lid, aanhef en onder e, van de Dublin II-verordening is de lidstaat, die krachtens deze Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, verplicht een asielzoeker wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen. Een lidstaat die verantwoordelijk was voor de behandeling van een eerste asielaanvraag blijft echter niet onbeperkt verantwoordelijk voor de behandeling van volgende asielaanvragen van een eerder afgewezen asielzoeker. Ingevolge het tweede en derde lid van artikel 16 van de Dublin II-verordening komen de in artikel 16, eerste lid genoemde verplichtingen immers te vervallen indien “een lidstaat” de asielzoeker een verblijfstitel verstrekt of indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die “door de verantwoordelijke lidstaat” is afgegeven.

2.5. Uit het derde lid van artikel 16 van de Dublin II-verordening dient afgeleid te worden dat aan de verantwoordelijkheid van een lidstaat een einde komt indien de asielzoeker voor de behandeling van wiens eerste asielaanvraag deze lidstaat verantwoordelijk was, het grondgebied van de lidstaten ten minsten drie maanden verlaten heeft. Indien deze asielzoeker daarna terug opduikt op het grondgebied van de lidstaten en een asielaanvraag indient, spelen de criteria zoals bepaald in artikel 5 e.v. van de Dublin II-verordening opnieuw, ongeacht het gegeven dat de betrokken asielzoeker eerder een asielaanvraag heeft ingediend bij een lidstaat.

2.6. Artikel 9.1 van Dublin II-verordening bepaalt dat wanneer een asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

2.7. In de bestreden beslissing wordt – na de vaststelling dat verzoekster in november 2006 na de afwijzing van haar eerste asielaanvraag terugkeerde naar Kirgizstan om vervolgens in augustus 2007 naar Estland te trekken waar ze in het bezit gesteld werd van een verblijfsvergunning, wat verzoekster niet betwist – dan ook terecht gesteld dat de Estse autoriteiten om de overname van verzoekster gevraagd werden, gelet op artikel 9 (1) van de Dublin II-verordening. Blijkens het administratief dossier hebben de Estse autoriteiten ook geen bezwaar gemaakt hebben tegen de vraag tot overname van verzoekster op grond van haar Estse verblijfstitel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van “de formele motiveringsplicht, ondergeschikt van de materiële motiveringsplicht (artt. 2 en 3 Wet 29 juli 1991).”

Verzoekster betoogt als volgt:

“De Belgische Staat verduidelijkt in de bestreden beslissing niet (minstens niet afdoende) waarom in casu wordt afgeweken van de principiële verantwoordelijkheid van de verantwoordelijkheid van de Belgische Staat zoals deze werd vastgesteld op het ogenblik van de eerste asielaanvraag.

Hoewel de beslissing wel een motiverend gedeelte bezit, kan in de bestreden beslissing echter nergens worden gelezen op welke feitelijke en juridische grondslag van de regel van art. 5 van de Dublin-Verordening wordt afgeweken.

Op dit punt - nl. de verantwoording waarom een uitzondering wordt gemaakt op art. 5 van de Dublin-Verordening- ligt derhalve een schending voor van de formele motiveringsverplichting, aangezien terzake elke motivering ontbreekt.

Indien de Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat er wel een motivering voorligt m.b.t. de uitzondering op art. 5 van de Dublin-Verordening, dient alleszins - ondergeschikt- vastgesteld dat de feitelijke en juridische motivering terzake niet afdoende is en een schending van de materiële motiveringsverplichting voorligt, aangezien noch de ingeroepen feiten noch de ingeroepen bepalingen pertinent en afdoende zijn."

2.9. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

2.10. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing naast feitelijke overwegingen ook duidelijk de juridische overwegingen aangeeft op grond waarvan zij genomen werd. Waar verzoekster verwacht dat de verwerende partij *"in de bestreden beslissing (verduidelijkt)(...) waarom in casu wordt afgeweken van de principiële verantwoordelijkheid van de Belgische Staat zoals deze werd vastgelegd op het ogenblik van de eerste asielaanvraag"* dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing duidelijk verwijst naar de terugkeer van verzoekster naar Kirgizstan, naar haar verblijf in Estland, naar de Estse verblijfsvergunning waarover verzoekster beschikt en naar de instemming van de Estse autoriteiten met het Belgisch overnameverzoek. De formele motiveringsplicht houdt niet in dat de verwerende partij dient te anticiperen op en dient te motiveren aangaande verzoeksters foutieve redenering dat aangezien de verantwoordelijkheid van de verwerende partij voor verzoeksters eerste asielaanvraag vaststaat, de verwerende partij verantwoordelijk blijft voor de behandeling van een volgende asielaanvraag, ongeacht wat verzoekster na de afwijzing van de eerste asielaanvraag onderneemt. Te dezen wordt er verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.11. Waar verzoekster in fine van haar betoog nog opwerpt dat *"ondergeschikt (dient) vastgesteld te worden dat de feitelijke en juridische motivering terzake niet afdoende is en een schending van de materiële motiveringsplicht voorligt, aangezien noch de ingeroepen feiten noch de ingeroepen bepalingen pertinent en afdoende zijn"* dient de Raad op te werpen dat verzoekster met dit bloot betoog geen schending van de materiële motiveringsplicht aantoonst.

Het tweede middel is ongegrond.

2.12. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

"1.

Verzoekster merkt op dat er en enkel onderzoek werd gevoerd naar de aard van het verblijfsdocument dat door verzoekster werd neergelegd.

Meer, in de bestreden beslissing uit verweerster uitdrukkelijk haar twijfels over het verblijfsrecht van verzoekster in Estland:

"En in augustus 2007 ging ze naar Estland, waar ze naar eigen zeggen een tijdelijk verblijfsrecht verwierf"

Uit de bestreden beslissing blijkt helemaal niet wat de aard en de inhoud van het verblijfsdocument is, noch dat hiervoor enig onderzoek werd uitgevoerd.

De Belgische Staat baseert haar beslissing m.a.w. enkel op de eigen verklaring van verzoekster m.b.t. dit verblijfsdocument, terwijl de Belgische Staat in dezelfde bestreden beslissing het subjectieve en eenzijdige karakter van deze verklaring benadrukt.

Geen enkel objectief onderzoek of verificatie m.b.t. het verblijfsdocument werd uitgevoerd.

Thans is er m.a.w. geen zekerheid c.q. duidelijkheid over de aard en de inhoud van het verblijfsdocument.

Verweerster schiet derhalve tekort aan haar zorgvuldigheidsverplichting waar zij op basis van de -naar eigen- subjectieve verklaring van verzoekster meent te mogen stellen dat verzoekster over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt in Estland.

Indien de Belgische Staat haar beslissing baseert op een verblijfsrecht van verzoekster en haar beslissing steunt op art. 9 (1) van de Dublinverordening, vloeit uit de zorgvuldigheidsverplichting voort dat de Belgische Staat zich afdoende -op basis van objectieve gegevens- vergewist nopens de aard, de inhoud en authenticiteit van het bijgebrachte verblijfsdocument.

Indien geen objectieve zekerheid bestaat nopens de aard, de inhoud en de authenticiteit van het verblijfsdocument kan de Belgische Staat evident niet besluiten tot het bestaan van een "verblijfstitel" in de zin art. 2(j) van de Dublin-Verordening.

De Belgische Staat is m.a.w. uiterst onzorgvuldig geweest bij de voorbereiding van haar beslissing door haar beslissing te steunen op art. 9(1) van de Dublin-Verordening terwijl zij geen enkele handeling heeft gesteld teneinde te verifiëren wat de aard is van het kwestieuze verblijfsdocument en of dit een verblijfstitel ede zin van art. 2(i) is.

2.

Anderzijds merkt verzoekster op dat er geen enkele zekerheid bestaat dat zou worden overgegaan tot de behandeling van de asielaanvraag in Estland.

Het is geenszins uit te sluiten dat in de asielwetgeving van Estland - zoals ook in andere EU-lidstaten (waaronder België)- een specifieke bepaling is opgenomen dat een asielzoeker binnen een bepaalde - korte termijn- na binnenkomst in het Rijk zijn asielaanvraag moet indienen.

Verzoekster heeft reeds geruime tijd in Estland verbleven, sinds augustus 2007.

Omtrent de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster bestaat derhalve geen enkele zekerheid; de Belgische Staat diende minstens de zorgvuldigheid in acht te nemen om te verifiëren of geen zulke bepaling in het Estse asielcontentieux is opgenomen, zeker gelet op de vaststelling dat dit in het eigen Belgische recht het geval is.

Een en ander vormt ook een schending van het refoulement-verbod en art. 3 EVRM aangezien het risico reëel is dat verzoeker geen toegang meer heeft tot de Estse asielprocedure, zodat zij op onverantwoorde wijze dreigt blootgesteld te worden aan vervolging en mensonterende behandeling in Kirgizstan."

2.13. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.14. Verzoeksters betoog dat de bestreden beslissing "enkel (gebaseerd) is op de eigen verklaring van verzoekster m.b.t. dit verblijfsdocument, terwijl de Belgische staat in dezelfde bestreden beslissing het subjectieve en eenzijdige karakter van deze verklaring benadrukt" mist feitelijke grondslag aangezien de bestreden beslissing niet enkel gebaseerd is op verzoeksters verklaringen inzake haar verblijfstitel. In de aanhef van de bestreden beslissing wordt duidelijk en op een gedetailleerde wijze verwezen naar verzoeksters verblijfstitel: "De betrokkene is in bezit (...) van een verblijfsdocument van Estland n° B0296360 afgegeven op 22.10.2009 en geldig tot 26.11.2010." De Raad ziet niet in waarom verzoekster een "objectief onderzoek of verificatie m.b.t. het verblijfsdocument" verwacht daar waar op grond van de betrokken verblijfstitel "Op 20.09.2010 jaan de bevoegde Estse diensten een vraag voor overname van de betrokkene en haar dochter (werd) gericht." en vervolgens "Dit verzoek op 25.09.2010 op grond van artikel 9(1) van Verordening 343/2003 met instemming werd beantwoord.", minstens toont verzoekster niet aan dat deze verplichting voor de staat die om de overname vraagt zou voortvloeien uit artikel 2j) of artikel 9 van de Dublin II-verordening.

2.15. De bestreden beslissing stelt: "Estland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de bevoegde Estse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Estse autoriteiten de minimum-normen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Estland kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Verder kent Estland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM)."

2.16. Verzoeksters hypothetische veronderstellingen – *“Het is geenszins uit te sluiten dat in de asielwetgeving van Estland - zoals ook in andere EU-lidstaten (waaronder België)- een specifieke bepaling is opgenomen dat een asielzoeker binnen een bepaalde -korte termijn- na binnenkomst in het Rijk zijn asielaanvraag moet indienen. Verzoekster heeft reeds geruime tijd in Estland verbleven, sinds augustus 2007. Omtrent de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster bestaat derhalve geen enkele zekerheid;”* – tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris in deze de zorgvuldigheidsplicht schendt wanneer hij zich beperkt tot de opsomming van instrumenten inzake asiel waar Estland partij bij is. De zorgvuldigheidsplicht vereist in deze niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris in een geval waar elke indicatie ontbreekt dat Estland zijn Europese en internationale verplichtingen niet zou nakomen, zou dienen te *“verifiëren”* of de Estse wetgeving de zekerheid verschaft dat verzoeksters asielaanvraag behandeld zal worden.

2.17. Met haar niet gestaafde hypothetische beweringen toont verzoekster evenmin een schending aan van het *“non-refoulement verbod”* en evenmin van artikel 3 EVRM. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij via een directe refoulement vanuit Estland zonder dat haar asielaanvraag behandeld wordt, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in Kirgizstan. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144 754).

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA